

Arrest

nr. 130 171 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaten DAYEZ B. en VANWELDE P. verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2010 is verzoeker gehuwd te Marokko met een Belgische onderdaan.

Op 12 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 30 mei 2011 is verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 april 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. H.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: TANGER

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater of ter, §1, °4 van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen op 09.01.2013 uit de echt gescheiden zijn voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

Betrokkene ondertekende op 11.06.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd;

Loonfiches maart 2013, april 2013, mei 2013;

Verder blijkt uit het administratief dossier dat deze tewerkstelling sedert 09.02.2014 afgelopen is en betrokkene intussen nog geen ander werk heeft, waardoor er zich geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene deeltijds werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de artikelen 42quater, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« En ce que,

La décision querellée a été prise trois ans et cinq jours après la date depuis laquelle le requérant est considéré comme bénéficiant du droit de séjour en qualité de conjoint de belge ;

Alors que,

Première branche

L'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 expose que le ministre ou son délégué peut mettre fin au droit de séjour des membres de la famille d'un citoyen de l'Union « dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour » ; cette disposition est également applicable aux membres de famille de belges, et a d'ailleurs été appliquée au requérant ;

Cependant, l'application de cette disposition entraîne une violation patente des articles 10 et 11 de la Constitution en ce que les membres de famille de belges ou de citoyens de l'Union sont traités plus défavorablement que les membres de famille de ressortissants d'Etat non membre de l'Union européenne admis au séjour en Belgique, dont il ne peut être mis fin au droit de séjour que dans un délai de trois ans à compter de la date de la délivrance du titre de séjour ;

En l'espèce, s'il n'avait pas été le conjoint d'une citoyenne belge mais celui d'une ressortissante d'un Etat non membre de l'Union européenne admise au séjour en Belgique, le requérant n'aurait pas pu se voir notifier une décision mettant fin à son droit de séjour compte tenu du délai écoulé depuis la date à laquelle ce droit lui bénéficie (trois ans et cinq jours) ;

La décision entreprise est dès lors prise en violation des articles 10 et 11 de la Constitution ainsi que de l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 lu en combinaison avec les articles 10 et 11 de la Constitution ;

Deuxième branche

Si votre Conseil devait considérer ne pas pouvoir faire droit à la première branche du moyen, alors devra-t-il poser à la Cour constitutionnelle la question préjudicielle suivante : « l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers viole-t-il les articles 10 et 11 de la Constitution en ce qu'il permet au ministre ou son délégué de mettre fin au droit de séjour des membres de la famille d'un citoyen de l'Union ou d'un ressortissant belge dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour alors même qu'en vertu de l'article 13 de la loi précitée, ce délai n'est que de trois ans pour les membres de la famille de ressortissants d'Etat non-membre de l'Union européenne admis au séjour en Belgique ? »

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft verzoeker in zijn verzoekschrift niet enkel inhoudelijk kritiek levert maar dat hij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft aldus kennis genomen van de motieven van de beslissing en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoeker in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringplicht voldaan.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker meent dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden geschonden omdat het verblijfsrecht van de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk slechts kan worden beëindigd binnen de drie jaar na afgifte van de verblijfstitel terwijl verzoekers verblijfsrecht met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden beëindigd binnen de vijf jaar nadat zijn verblijfsrecht is erkend.

Verzoeker heeft een aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot ingediend op 12 april 2011. Verzoeker is vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfskaart op 30 mei 2011. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

De bestreden beslissing die dateert van 17 april 2014 is aldus binnen de drie jaar nadat zijn verblijfsrecht werd erkend, getroffen. Verzoeker heeft aldus geen enkel belang bij zijn kritiek dat het verblijfsrecht van familielieden van derdelanders binnen de drie jaar moet worden beëindigd met toepassing van artikel 11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, nu zijn verblijfsrecht eveneens binnen de drie jaar is beëindigd. Waar hij meent dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, kan hij aldus *in casu* geen schending van het gelijkheidsbeginsel aantonen. Er zijn bijgevolg evenmin redenen voorhanden om dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond, nu verzoeker niet betwist dat hij uit de echt is gescheiden op 9 januari 2013 en het huwelijk, op grond waarvan hij gezinshereniging aanvroeg, thans ontbonden is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« En ce que,

Par un courrier du 5 juin 2013, la partie adverse a demandé au requérant qu'il lui communique tout document relatif aux attaches nouées en Belgique et ce, eu égard au prescrit de l'article 42^{quater}, §1er, al.3 de loi précitée aux termes duquel « Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. » ;

Le requérant à, dans ce cadre, produit son contrat de travail et ses trois derniers bulletins de paie ;

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que dès lors qu'à la date à laquelle a été prise cette décision, le travail du requérant avait pris fin, celui-ci ne constitue plus un obstacle à un retour du requérant dans son pays d'origine ;

La partie adverse considère également que ce seul travail ne rend pas préjudiciable un tel retour au Maroc, sachant qu'aucun autre document n'a été produit relativement, entre autre, à la situation familiale, l'intégration sociale et culturelle en Belgique et les liens avec le pays d'origine, éléments eu égard auquel la partie adverse n'a donc pas été en mesure d'investiguer davantage et qui, pour cette raison, ne saurait donc faire obstacle à ce qu'il soit mis fin au séjour du requérant ;

Alors que,

Sur ce dernier point, le requérant considère que parmi les éléments dont la partie adverse devait tenir compte à l'heure de mettre fin au droit de séjour, certain était connu de la partie adverse sans que le requérant n'ait à produire quelque document y relatif ; ainsi en va-t-il notamment de la durée du séjour visée à l'article 42^{quater}, §1er, al.3 (trois ans en l'espèce, sous couvert d'une carte F) ;

La partie adverse n'a nullement évalué l'impact de sa décision eu égard à la durée du séjour du requérant et ce, pour des motifs qui ne sont pas pertinents (il s'agissait d'une donnée connue de la partie adverse, sans que le requérant n'ait à produire de document y afférent) ;

La décision entreprise viole l'article 42^{quater}, §1er, al. 3 de la loi du 15 décembre 1980 et n'est pas valablement motivée ;

En ce sens, CCE n° 76 411 du 29 février 2012 :

« Il ne ressort toutefois ni de la motivation de la décision attaquée, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris en considération, à tout le moins,

la durée du séjour de la requérante sur le territoire belge, comme prescrit par l'article 11, § 2, alinéa 5, de la loi du 15 décembre 1980. Le Conseil estime, par conséquent, que la décision attaquée est prise en méconnaissance de cette dernière disposition.

L'argument développé par la partie défenderesse dans sa note d'observations, selon laquelle « [...] la requérante tente d'ériger en griefs les conséquences de ses propres négligences dans le traitement de son dossier dès lors même qu'elle [...] n'avait pas jugé utile, [...] avant la prise de l'acte litigieux, d'informer la partie adverse des éléments concrets la concernant et qui eussent dû être pris en considération dans la balance des intérêts auxquels se réfère justement la requérante pour la première fois devant Votre Conseil [...] », n'est pas de nature à modifier ce constat. En effet, si cet argument pouvait être considéré comme pertinent en ce qui concerne, par exemple, la nature et la solidité des liens familiaux de la personne concernée, il n'en est pas de même quant à l'élément relatif à la durée de son séjour sur le territoire, dont la partie défenderesse a nécessairement connaissance, à tout le moins depuis la date de la demande qui a mené à la reconnaissance du droit de séjour, auquel il est mis fin par la décision attaquée. »

3.4 Betreffende de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker voert zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aan, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht is geschonden. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringplicht wordt deze in voorliggende zaak onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing niet volstaat aangezien bij het beëindigen van het verblijf geen rekening is gehouden met de 'duur van het verblijf' waarvan verwerende partij kennis had.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong, als dusdanig geen plicht tot motivering omvat. Artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet voorziet slechts dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht *“rekening wordt gehouden met”* de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalt echter geen criteria aangaande de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, sociale, economische en culturele integratie en de mate van binding met het land van oorsprong, die de verweerder ertoe zouden verplichten om alsnog toegelaten te worden tot verblijf wanneer niettemin de wettelijke voorwaarden voor beëindiging ervan zijn vervuld. Het blijkt dan ook dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het beëindigen van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie c.q. een Belg, een ruime beoordelingsmarge heeft wat betreft de elementen voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Er kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot de humanitaire elementen en dat de verweerder een grondig onderzoek geleverd heeft van de door de verzoeker gevoegde stukken. Verweerder motiveert uitdrukkelijk dat de tewerkstelling afgelopen is sedert 9 februari 2014 en dat verzoeker ondertussen nog geen ander werk

heeft waardoor er zich geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker geen andere bewijzen heeft voorgelegd met betrekking tot zijn gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong waardoor hij veronderstelt dat verzoekers situatie niet van aard is, enkel om reden van de deeltijdse arbeid in België, dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in België, doet verzoeker geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat er zich geen obstakel vormt om terug te keren naar het land van herkomst, of dit minstens niet heeft aangetoond met bijkomende stukken. Verzoeker toont aldus met zijn betoog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de duur van het verblijf van verzoeker in België op zich geen reden vormt om niet over te gaan tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Ten overvloede merkt de Raad op dat deze beoordeling overigens in overeenstemming is met overweging 23 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, die in België onder meer bij 42^{quater} van de vreemdelingenwet werd omgezet: *“Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong.”* De ruime beoordelingsbevoegdheid van verweerder wordt geenszins overschreden door de door verzoeker beweerde lange duur van verblijf in het Rijk, rekening houdende met de ‘schade’ die een verwijdering of een terugkeer naar het land van herkomst zou berokkenen.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing staat het vast dat verweerder de belangen van verzoeker in aanmerking heeft genomen en verzoeker toont niet aan dat het standpunt van verweerder dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht, op basis van de vaststelling dat het huwelijk ontbonden is sinds 9 januari 2013, *in functie* van hetwelke hij tot een verblijf werd toegelaten, en dat er geen gronden zijn om aan te nemen dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst hem schade zal berokkenen, kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

N. MOONEN